

Глава 1

ФАЛЪН

Чудя се какъв ще бъде звукът, ако разбия чашата в главата му.

Стъклото е дебело. Главата му е твърда. Сигурно ще се чуе едно гръмко *ТРАС*.

Интересно ми е дали ще рукне кръв. На масата има салфетки, но не са от тези, които могат да попият много кръв.

– Ами да. Малко съм потресен, но това е истината – казва той.

При звука на гласа му аз още по-силно стискам чашата, с надеждата, че ще остане в ръката ми и няма наистина да се стовари отстрани на черепа му.

– Фалън? – Той се прокашля и се опитва да смекчи думите, но въпреки това те ме пронизват като остри ножове. – Ще кажеш ли нещо?

Пробождам със сламката едно полуразтопено кубче лед с дупка в средата, представяйки си, че това е главата му.

– Какво трябва да кажа? – промърморвам нацупено, сякаш съм разглезено дете, а не осемнайсетгодишна. – Да не би да очакваш да те *поздравя*?

Облягам се на стената в сепарето и скръствам ръце пред гърдите си. Поглеждам го и се питам дали съжалението, което виждам в очите му, се дължи на факта, че ме е разочаровал, или той просто отново играе. Изминали са само пет минути, откакто е седнал, а вече е превърнал неговата част от сепарето

в своя сцена. И аз за пореден път съм принудена да бъда негова публика.

Пръстите му барабанят по чашата с кафе, докато мълчаливо ме наблюдава в продължение на няколко удара на сърцето.

Туп, туп, туп.

Туп, туп, туп.

Туп, туп, туп.

Очаква, че накрая ще се предам и ще му кажа това, което иска да чуе, но през последните две години той не е прекарвал достатъчно дълго време с мен и не знае, че вече не съм някогашното момиче.

Когато отказвам да участвам в представлението му, той въздъхва и подпира лакти на масата.

– Е, надяхах се, че ще се зарадваш за мен.

Рязко гръсвам глава.

– Да се зарадвам за теб?

Сигурно се шегува.

Той свива рамене и върху раздраженото му лице разцъфва самодоволна усмивка.

– Не подозирах, че отново мога да стана баща.

От устните ми се изтръгва недоумяващ смях.

– Да се изпразниш във влагалището на двацет и четири годишна жена не те прави баща – изричам горчиво.

Самодоволната му усмивка се стопява, той се обляга назад и килва настрани глава. Това е негова запазена марка, когато не знае как да се държи пред телевизионните камери. *Просто си придай дълбоко замислен вид и така ще изобразиш почти всяка емоция. Тъга, самовглъбяване, извинение, съчувствие.* Навярно не си спомня, че през по-голямата част от живота ми той е бил моят учител по актьорско майсторство и това изражение беше едно от първите, на които ме бе научил.

– Нима смяташ, че нямам право да се наричам баща? – Звучи обиден от моя отговор. – Тогава какъв съм аз за теб?

Приемам въпроса му за риторичен и пробождам още едно кубче лед. Ловко улавям кубчето със сламката и го плъзгам в устата си. Схрусквам го шумно, с безразличен вид. Не вярвам наистина да очаква да отговоря на въпроса му. Той престана да бъде баща от онази нощ, когато актьорската ми кариера прекъсна. Тогава бях само на шестнайсет години. И ако съм

честна със себе си, не съм сигурна дали той е бил толкова добър баща и *преди* онази нощ. Винаги сме приличали повече на учител и ученичка.

Той прокарва ръка през скъпо струващите присадени кичури на челото му.

– Защо се държиш така? – С всяка изминала секунда поведението ми все повече го дразни. – Още ли се сърдиш, задето не дойдох на церемонията по дипломирането ти? Вече ти казах, че имаше объркване в графика ми.

– Не – отвърщам спокойно. – Аз не съм те *канила* на церемонията.

Той трепва и недоумяващо се взира в мен.

– И защо не си?

– Имах само четири покани.

– Е, и? – изумява се той. – Аз съм твой баща. Защо, по дяволите, да не ме поканиш на връчването на дипломите за завършването на гимназията?

– Ти нямаше да дойдеш.

– Няма откъде да го знаеш – парира той.

– Ти *не* дойде.

Той върти очи.

– Е, разбира се, че не съм дошъл, Фалън. Не съм бил *поканен*. Въздъхвам тежко.

– Ти си непоносим. Сега разбирам защо мама те е напуснала.

Той леко клати глава.

– Майка ти ме напусна, защото преспях с най-добрата ѝ приятелка. Личността ми няма нищо общо с това.

Дори не знам какво да отвърна на това изявление. Този човек не е способен и на капчица разкаяние. Едновременно го ненавиждам и му завиждам. В известно отношение ми се иска повече да приличам на него и по-малко на мама. Той нехае за безбройните си недостатъци, докато моите са центърът на живота ми. Всяка сутрин се събуждам с тях и всяка нощ те не ми дават да заспя.

– За кого е съомгата? – пита сервитьорът. Точно навреме.

Вдигам ръка и той оставя чинията пред мен. Вече изгубих апетит и безцелно ровичкам ориза с вилцата.

– Хей, една секунда! – Вдигам поглед към сервитьора, но той не говори на мен. Взира се напрегнато в баща ми. – Вие сте...

О, боже. Започва се.

Мъжът шляпва с длан по масата и аз се стряскам.

– Вие *сте!* Вие сте Донован О’Нийл! Вие играхте Макс Епкот!

Баща ми скромно свива рамене, но аз знам, че в него няма и капка скромност. Въпреки че последният сезон на сериала, в който той изигра ролята на Макс Епкот, беше преди десет години, той продължава да се изживява като голяма телевизионна звезда. А хората, които го разпознават, са причината за поведението му. Те се държат така, сякаш никога не са срещали истински актьор в живота си. Та това е Лос Анджелис, за бога! Тук всички са актьори!

Желанието да пробода нещо все още не ме е напуснало, затова пронизвам съомгата с вилицата, но в този миг сервитьорът се намесва с молбата да ги снимам заедно.

Въздишка.

Неохотно се измъквам от сепарето. Сервитьорът ми подава телефона си за възделената снимка, но аз вдигам ръка в знак на отказ и го заобикалям.

– Трябва да отида до тоалетната – смутолевям и се отдалечавам от сепарето. – Направете си селфи. Той обича селфита.

Забързвам към тоалетната, където най-после мога да си отдъхна от компанията на баща ми. Не знам защо изобщо го поканих да се срещнем днес. Може би защото се местя и един бог знае колко дълго няма да го видя, но дори това не е достатъчно извинение, за да се подложя на подобно изпитание.

Отварям вратата на първата кабинка. Заклучвам, измъквам от диспенсъра едно покривало за еднократна употреба и го разстилам върху тоалетната седалка.

Веднъж четох статия за бактериите в обществените тоалетни. В нея се изтъкваше, че най-малко бактерии са били открити в първите кабинки на тоалетните. Хората ги избягват, тъй като предполагат, че са най-често използваните. Но не и аз. Аз винаги влизам в първата. По-рано не съм страдала от мизофобия¹, но след прекараните два месеца в болница, когато бях на шестнайсет, съм малко вманиачена на тема хигиена.

¹ Страх от заразяване с болести, причинени от микроби, паразити, при което човек се старее да избягва контакт с околните предмети. – Б. пр.

След като съм готова, почти цяла минута си мия ръцете. През цялото време гледам в тях, отказвайки да се погледна в огледалото. С всеки изминал ден ми е все по-лесно да избягвам отражението си, но въпреки това зървам лицето си, докато протягам ръка към хартиената кърпа. Независимо колко пъти съм се поглеждала в огледалото, все още не мога да свикна с това, което виждам.

Вдигам лявата си ръка и докосвам белезите, които се спускат по лявата половина на лицето, брадичката и шията. Те изчезват в яката на ризата, но под дрехите белезите продължават по цялата лява страна на торса до самата талия. Прокарвам пръсти по сбръчканите участъци кожа. Белези, които са постоянно напомняне, че онзи огън беше истински, а не само кошмарен сън, от който мога да се събудя, ако се ошипя по ръката.

Няколко месеца след пожара бях омотана с бинтове и не можех да докосвам по-голямата част от тялото си. Сега, когато изгарянията са заздравели и единствената следа са белезите, се улавям, че постоянно ги докосвам, нещо като натрапчив навик. На допир те приличат на разтеглено кадифе и би било нормално да съм отвратена от усещането, както и от вида им. Ала вместо това, на мен като че ли ми харесва какви са на допир. Винаги разсеяно прокарвам пръсти нагоре и надолу по шията и ръката, сякаш чета брайлова азбука върху кожата, докато не осъзнавам какво правя и не се спирам. Не би трябвало да ми харесва каквато и да е част от единственото нещо, разрушило живота ми, дори това да е просто усещането на кожата под пръстите ми.

Ала *видът* им е нещо съвсем друго. Сякаш всеки мой недостатък е изрисуван с розови оттенъци и е изложен на показ пред целия свят. Без значение колко се опитвам да ги скрия с косата и дрехите, те винаги са там. И винаги ще бъдат. Постоянно напомняне за нощта, унищожила най-хубавото в мен.

Аз не съм от тези, които в действителност обръщат внимание на датите или годишнините, но когато се събудих тази сутрин, днешната дата беше първата мисъл, която изникна в главата ми. Навярно защото с тази мисъл заспах миналата нощ. Изминаха две години от деня, откакто пожарът, избухнал в дома на баща ми, едва не погуби живота ми. Може би тъкмо заради това пожелах да се видя днес с него. Може би съм се

надявала, че той ще си спомни... ще каже нещо, за ме утеша. Знам, че той вече достатъчно се е извинявал, но способна ли съм от сърце и душа да му простя, задето бе забравил за мен?

Обикновено оставах в дома му по веднъж в седмицата. Но през онази сутрин му пратих есемес, че ще преношувам при него. Човек би си помислил, че когато случайно в къщата му възникне пожар, той ще хукне да ме спасява.

Но това не само че не се бе случило – той напълно забравил, че съм била там. Никои не е знаел, че в къщата има някой, докато не чули писъците ми да се разнасят от втория етаж. Знам, че той се чувства виновен заради това. Извиняваше ми се всеки път, когато ме видеше през следващите няколко седмици, но постепенно извиненията му станаха също толкова редки, както посещенията и телефоните обаждания. Възмущението, стаено в мен, е все още голямо, макар да ми се иска да му простя. Пожарът беше нещастен случай. Аз оживях. Това са двете неща, върху които се опитвам да се съсредоточа, но е трудно, защото мисля за случилото се всеки път, когато се погледна.

Мисля за него всеки път, когато *някой друг* ме погледне.

Вратата на тоалетната се отваря, влиза жена, стрелва ме с поглед, а сетне бързо се извързва и се отправя към последната кабинка.

Трябваше да изберете първата, госпожо.

Поглеждам се още веднъж в огледалото. Преди носех косата си дълга до раменете, със скосен бретон, но през последните две години я оставих по-дълга. И не без причина. Разчесвам с пръсти дългите тъмни кичури, които пуснах, за да прикрия лицето си отляво. Дръпвам ръкава върху лявата ръка до китката, а после вдигам яката, за да скрия шията. По този начин белезите едва се забелязват и аз мога да понеса отражението си в огледалото.

Преди се смятах за хубава. Но сега косата и дрехите просто донякъде ме прикриват.

Чувам как се пуска водата в кабинката, извърщам се и пъргаво се запътвам към вратата, преди жената да е излязла. През по-голямата част от времето се старя да избягвам хората и то не защото се боя, че ще се взират в белезите ми. Избягвам ги, защото те *не се* взират. В мига, в който хората ме забележат, те бързат да се извърнат, тъй като се страхуват да не се покажат

груби или осъдителни. Не би било зле, ако поне веднъж някой ме погледне в очите и задържи погледа ми. Отдавна не ми се е случвало. Мразя да го призная, но ми липсва вниманието, което някога получавах.

Излизам от тоалетната и се насочвам към сепарето, разочарована, че все още виждам тила на баща си. Надявах се, че му е изникнала спешна работа и му се е наложило да си тръгне, докато бях в тоалетната.

Тъжно е, че празната маса би ме зарадвала повече, отколкото родният ми баща. Мисълта ме кара да се намръщя, но внезапно погледът ми се отклонява към младежа, седящ в сепарето, покрай което се каня да мина.

Обикновено не забелязвам хората, имайки предвид, че те с все сили се стараят да избегнат зрителен контакт с мен. Обаче очите на този младеж са напрегнати, любопитни и се взират право в мен.

Първата ми мисъл, когато го виждам, е: *Жалко, че не се срещнахме преди две години.*

Тази мисъл ме спохожда винаги, когато се натъквам на момчета, които биха могли да ме привлекат. А този тип определено е готин. Но няма типичното холивудско излъчване, както повечето мъже в този град. Почти половината изглеждат еднакво, като че ли съществува модел за успешен актьор и те всички се опитват да се впишат в него.

Този младеж е пълна противоположност. Наболата му брада не е симетрично, преднамерено произведение на изкуството. Вместо това покрива брадичката на неравномерни участъци, сякаш е работил цяла нощ и не е имал време да се избръсне. Прическата му не е оформена с гел в модерния стил *токущо-ставам-от-леглото*. Косата на този тип *действително* е рошава. Кичури в шоколадов цвят падат на челото, някои стърчат във всички посоки. Сякаш се е успал за важна среща и е бързал прекалено много, за да се погледне в огледалото.

Подобен размъкнат външен вид би трябвало да е отблъскващ, но тъкмо това е странното. Макар да изглежда така, сякаш в него няма нито капка самовлюбеност, той е един от най-привлекателните млади мъже, които някога съм виждала.

Предполагам.

Би могло да е страничен ефект от моята obsесия от чис-

тотата. Може би толкова отчаяно копнея за безгрижието, което този тип излъчва, че бъркам завистта с възхищението.

А може би го намирам за привлекателен просто защото през последните две години той е един от малцината, които не се извърщат в мига, в който погледите ни се срещат.

Все още се налага да мина край масата му, за да стигна до моето сепаре зад него, и не мога да реша дали да се шмугна покрай него, за да се отърва от втренчения му поглед, или да мина с бавна крачка и да се порадвам още малко на вниманието му.

Младежът леко се извърща, когато минавам край него и погледът му изведнъж ми се струва непоносим. Прекалено настойчив. Усещам как страните ми пламват и кожата ми настръхва, затова свеждам глава и оставям косата ми да падне върху лицето. Дори пъхам един кичур в устата си, за да му закрия гледката. Не знам защо погледът му ме кара да се чувствам неудобно, но е така. Само допреди няколко минути си мислех колко ми липсват втренчените погледи, а сега само искам той да отвърне очи.

Миг преди непознатият да изчезне от полезрението ми, с ъгълчето на окото си улавям лека усмивка върху устните му.

Навярно не е забелязал белезите ми. Това е единствената причина, поради която такъв младеж би могъл да ми се усмихне.

Пфу. Бясна съм на собствените си мисли. Не бях такова момиче. Преди бях самоуверена, но пожарът разтопи всяка капка от самочувствието ми. Опитах се да си го възвърна, но е трудно да се повярва, че някой някога ще ме сметне за привлекателна, когато самата аз не понасям отражението си в огледалото.

– Това никога не омръзва – казва баща ми, когато се плъзгам отново на дивана в сепарето.

Поглеждам го, почти забравила, че е тук.

– Кое никога не омръзва?

Той махва с вилицата към сервитьора, който в момента стои до касата.

– Това – отвърща той. – Да имаш почитатели. – Лапва парченце от блюдото в чинията и заговорва с пълна уста: – И така, за какво искаше да говориш с мен?

– Какво те кара да мислиш, че съм искала да говоря с теб за нещо конкретно?

Баща ми сочи с жест масата.

– Обядваме заедно. Очевидно желаш да ми кажеш нещо.

Тъжно е в какво се бяха превърнали отношенията ни. Да знаеш, че един съвместен обяд означава нещо повече, отколкото нормалното желание на една дъщеря да се срещне със своя баща.

– Утре заминавам за Ню Йорк, местя се да живея там. Е, всъщност тази нощ. Имам късен полет, така че ще пристигна в Ню Йорк утре в десет.

Той се закашля и грабва салфетката, за да прикрие устата си. Поне ми се струва, че се закашля. Едва ли щеше да се задави от подобна новина.

– Ню Йорк? – изломотва задавено.

И в следващия миг... прихва. *Смее се.* Сякаш преместването ми в Ню Йорк е някаква шега. *Запази спокойствие, Фалън. Баща ти е идиот. Нищо ново.*

– И защо, за бога? *Защо?* Какво има в Ню Йорк? – Той изстрелва въпросите, докато смилва информацията. – И моля те, само не ми казвай, че си се запознала с някого в интернет.

Пулсът ми се ускорява. Не може ли поне да се *престори*, че подкрепя едно от решенията ми?

– Искам да сменя обстановката. Смятам да се явя на някои прослушвания в Бродуей.

Когато бях на седем, баща ми ме заведе да гледаме музика в „Котките“ в Бродуей. Тогава за пръв път посещавах Ню Йорк и това пътуване беше едно от най-хубавите в живота ми. Той и преди винаги ме е поощрявал да стана актриса. Но чак когато видях представление на живо, осъзнах, че *трябва* да стана актриса. Никога не съм имала възможност да се изявя върху театралната сцена, тъй като моят баща ръководеше всяка стъпка в кариерата ми, а той предпочиташе киното. Но изминаха две години, откакто се снимах за последен път. Не съм сигурна дали ще имам кураж в близко време да се явя на прослушване, но решението да се преместя в Ню Йорк е най-самостоятелната крачка, която съм предприемала след пожара.

Баща ми отпива глътка вода и след като оставя чашата на масата, раменете му се отпускат с въздишка.

– Фалън, слушай – подхваща, – знам, че актьорската работа ти липсва, но не ти ли се струва, че е време да помислиш и за други възможности?

Вече толкова не ми пука за мотивите му, че дори не изтъквам огромната тъпотия, която току-що ми изръси. През целия ми живот той ме е подтиквал да следвам стъпките му. След пожара цялото му въодушевление се изпари. Аз не съм глупачка. Знам, че той смята, че вече не притежавам качествата да бъда актриса и дълбоко в сърцето си признавам, че той е прав. Външността е много важна в Холивуд.

Точно заради това искам да се преместя в Ню Йорк. Ако изобщо някога искам отново да играя, театърът е най-голямата ми надежда.

Щеше ми се баща ми да не е толкова болезнено откровен. Майка ми изпадна във възторг, когато ѝ съобщих, че искам да се преместя. След дипломирането заживях с Амбър и рядко излизам от жилището. Мама се натъжи, че ще замина далеч от нея, но се зарадва, че най-после ще напусна не само апартамента си, но и щата Калифорния.

Жалко, че моят баща не може да разбере каква огромна крачка представлява това за мен.

– Какво става с работата ти като дубльор? – пита той.

– Продължава. Аудиокниги се записват в студия. Студия има и в Ню Йорк.

Той върти очи.

– За съжаление.

– Какво не им е наред на аудиокнигите?

Той ме стрелва с недоумяващ поглед.

– С изключение на факта, че озвучаването на аудиокниги е работа за неуспели актьори? Ти можеш повече, Фалън. По дяволите, постъпи в колеж или се захвани с нещо друго.

Сърцето ми се свива. Защо ли изобщо съм си мислила, че не е възможно да е по-егоцентричен?

Той спира да дъвче и гледа право в мен, когато осъзнава какво е казал. Припряно изтрива устни със салфетката и сочи с пръст към мен.

– Знаеш, че нямах това предвид. Нямах предвид, че си паднала дотам, че да озвучаваш аудиокниги. Просто можеш да постигнеш успешна кариера на друго поприще, след като повече

не можеш да играеш. Озвучаването на аудиокниги се заплаща ниско. Както впрочем и работата на Бродуей.

Той произнася *Бродуей*, сякаш е отрова.

– За твоё сведение, много уважавани актьори записват аудиокниги. Освен това искаш ли да ти изброя известните актьори, които играят на Бродуей? Целият ден е на мое разположение.

Той клати глава в знак, че се предава, макар да знам, че в действителност не е съгласен с мен. Просто се чувства виновен, задето е обидил една от малкото сродни с актьорството професии, които мога да упражнявам.

Баща ми поднася празната чаша към устата си и отмята глава, за да изпие последната глътка от разтопения лед.

– Келнер! – подвиква и размахва чашата във въздуха, докато сервитьорът я забелязва и приближава, за да я напълни.

Аз отново забучвам вилица във вече изстинало парче съомга. Надявам се, че той скоро ще привърши с храната, защото не съм сигурна, че още дълго ще издържа тази среща. Единствената ми утеха е, че утре по това време ще се намирам на противоположния от него бряг. Заради това си струва да заменя слънцето със сняг.

– Не прави планове за средата на януари – сменя той темата. – Трябва да се върнеш в Ел Ей за една седмица.

– Защо? Какво ще се случи през януари?

– Твоят старец ще се ожени.

Аз стискам тила си с ръка и свеждам поглед към скута.

– Убийте ме сега.

Бодва ме чувство на вина, защото колкото и да ми се иска някой да ме убие в този момент, нямах намерение да го казвам на глас.

– Фалън, не можеш да съдиш предварително. Ти дори не я познаваш, за да решиш дали ти харесва, или не.

– Не ми е нужно да я познавам, за да съм сигурна, че не я харесвам – отсичам безцеремонно. – В крайна сметка тя се омъжва за теб. – Опитвам се да замаскирам истината в думите си със саркастична усмивка, но съм сигурна, че той знае, че говоря сериозно.

– В случай че си забравила, ти напомням, че майка ти също реши да се омъжи за мен, а ми се струва, че ти доста я харесваш – връща ми го той.

Сега ме хвана натясно.

– Туш. Но в моя защита ще изтъкна само, че това е петото ти предложение, откакто навърших десет.

– Но само третата съпруга – уточнява той.

Най-после бодвам едно парче съомга на вилицата и го лапвам.

– Заради теб ми се иска завинаги да зачеркна мъжете от живота си – заявявам с пълна уста.

Той се смее.

– Това не би трябвало да е проблем. Доколкото ми е известно, си ходила само на една среща, при това преди повече от две години.

Преглъщам с усилие парчето съомга.

Ама наистина? Къде съм била, когато са раздавали свестни бащи? Защо на мен трябваше да ми се падне такъв кретен?

Чудя се колко ли пъти по време на днешния обяд баща ми ще изтърси още някоя гадост. Трябва да внимава, ако не иска в най-скоро време езикът му да гнояса. Той наистина е забравил кой ден е днес. Ако знаеше, никога нямаше да каже нещо толкова бездушно.

По внезапно смръщената му вежда разбирам, че се опитва да измъдри извинение за думите си. Сигурна съм, че не е искал да прозвучат така, но това не възпира желанието ми за словесно отмъщение.

Вдигам ръка и затъквам кичура зад лявото ухо, откривайки белезите си и го гледам право в очите.

– Да, татко, наистина вече не получавам такова внимание от момчетата, както бях свикнала. Нали се сещаш, преди *това* да се случи. – Махвам ръка пред лицето си, но вече съжалявам за изпуснатите думи.

Защо винаги падам до неговото ниво? Аз съм над тези неща.

Погледът му се насочва към бузата ми, но той бързо го свежда към масата.

Баща ми наистина изглежда изпълнен с разкаяние и аз се замислям дали да не усмиря хапливия си език и да бъда малко по-мила. Обаче преди нещо по-приятно да се отрони от устата ми, младежът в сепарето зад баща ми се надига и тутакси привлича вниманието ми. Опитвам се да придърпам обратно

косата върху лицето си, преди той да се обърне, но е прекалено късно. Той отново приковава поглед в мен.

Върху лицето му играе същата усмивка, с която ме дари по-рано, но този път аз не отвърщам поглед. Всъщност очите ми не се откъсват от неговите, докато той приближава към нас. Преди да успея да реагирам, непознатият се плъзга на дивана до мен.

По дяволите. Какво прави той?

– Извини ме, че закъснях, бебче – заявява и ме прегръща през раменете.

Той току-що ме нарече „бечче“. Някакъв случаен тип току-що ме прегърна през раменете и ме нарече „бечче“.

Какво, дявол да го вземе, става?

Хвърлям поглед към баща ми, подозирайки, че има пръст в тази работа, но той изглежда по-ошашавен и от мен, докато се взира в непознатия.

Аз се сковавам под ръката на младежа, когато усещам допира на устните му до слепоочието ми.

– Проклетите лосанджелиски задръствания – промърморва той.

Един непознат току-що притисна устни към главата ми.

Какво.

Става.

Младежът протяга ръка през масата към баща ми.

– Аз съм Бен – представя се той. – Бентън Джеймс Кеслър. Гаджето на дъщеря ви.

На дъщеря ви... *Какво?*

Баща ми отвърща на ръкостискането. Аз съм повече от сигурна, че устата ми е зейнала, затова бързам да я затворя. Не желая баща ми да разбере, че нямам понятие кой е този тип. Освен това не искам този Бентън да помисли, че ченето ми ще удари пода, защото ми е приятно вниманието му. Аз просто го зяпам така, защото... ами... защото той очевидно е откачен.

Новоизлюпеното ми гадже пуска ръката на баща ми и се намества по-удобно на дивана в сепарето. Той ми смигва бързо и допира устни толкова близо до ухото ми, че си прося да го цапардосам.

– Просто се включи в играта – шепне и се обляга назад, без да спира да се усмихва.

Просто да се включа в играта?

Какво е това, учебна задача по импровизация?

И тогава ме осенява прозрение.

Той е подслушал целия ни разговор. Навярно преструвката, че ми е гадже, е някакъв смахнат начин да натрие носа на баща ми.

Хм. Мисля, че харесвам новото си фалшиво гадже.

Сега, след като знам, че той се поднася с баща ми, ласкаво му се усмихвам.

– Не мислех, че ще успееш да дойдеш. – Облягам се на Бен и поглеждам баща си.

– Бебче, знаеш, че от векове искам да се запозная с баща ти. Ти почти не се виждаш с него. Никакви задръствания не биха могли да ми попречат да дойда днес.

Аз дарявам новото си фалшиво гадже с доволна усмивка за тази хаплива забележка. Навярно бащата на Бен е същият кретен като моя, защото знае точно какво да каже.

– О, извинете – заговорва Бен, отново обръщайки се към баща ми. – Не чух името ви.

Баща ми вече гледа Бен с явно неодобрение. *Господи, това ми харесва.*

– Донован О’Нийл – заявява баща ми. – Навярно сте чували това име. Аз бях звездата на...

– Не – прекъсва го Бен. – Нищо не ми говори. – Извърща се към мен и ми смигва. – Но Фалън много ми е разказвала за вас. – Той ме пощипва по брадичката и отново вперва взор в баща ми. – И като заговорихме за нашето момиче, какво мислите за преместването ѝ в Ню Йорк? – Той ме поглежда и се чумери. – Не ми се иска моята калинка да отлети в друг град, но ако това означава да следва мечтата си, аз ще съм първият, който ще я качи на самолета.

Калинка? Да е благодарен, че е фалшивото ми гадже, защото едва се удържам да не го сритам по фалшивите топки заради това долнопробно прозвище.

Баща ми прочиства гърлото си, очевидно се чувства неудобно с новоприсяединилия се към нашия обяд гост.

– Мога да се сетя за няколко мечти, които едно осемнайсетгодишно момиче може да следва, но Бродуей не е сред тях. Особено след кариерата, която тя вече има зад гърба си. Според мен Бродуей е стъпало надолу.

Бен се размърдва. Той наистина ухае много приятно. Поне така мисля. От доста време не съм седяла толкова близо до мъж, така че уханието може да е нещо нормално.

– Добре, че тя е на осемнайсет – отвръща Бен. – На тази възраст родителското мнение какво да прави с живота си вече няма толкова голямо значение.

Знам, че Бен само играе роля, но досега никой не се е състъпвал така за мен. Заради това имам чувството, че дробовете ми се стягат. *Глунави дробове.*

– Не е мнение, когато става дума за професионална реализация – подхваща баща ми дълбокомислено. – Това е факт. Достатъчно дълго съм бил в този бизнес, за да знам кога някой трябва да слезе от сцената.

Аз рязко извъртам глава към баща ми, но в същия миг ръката на Бен се стяга върху рамото ми.

– Да слезе? – повтаря Бен? – Вие наистина ли съвсем сериозно казахте – *на глас*, – че дъщеря ви трябва да се откаже?

Баща ми завърта очи, скръства ръце пред гърдите си и впира кръвнишки поглед в Бен. Бен сваля ръка от рамото ми, заема същата поза като на баща ми и на свой ред се втренчва свирепо в него.

Господи, толкова е неловко. И толкова удивително. Никога не съм виждала баща си да се държи така. И никога не съм го виждала толкова мигновено да възненавиди някого.

– Слушай, Бен. – Той изрича името с неприкрито отвращение, минавайки на „ти“. – Не е нужно да пълниш главата на Фалън с глупости, само защото си развълнуван от перспективата да имаш мацка на разположение на Източния бряг.

О, боже. Нима баща ми току-що ме нарече *мацка на разположение* за този младеж? Аз зяпвам от изумление, докато той продължава.

– Моята дъщеря е умна. Тя е корава. Тя приема, че кариерата, за която се е трудила през целия си живот, вече е невъзможна, след като... – Той махва с ръка към мен. – Сега, когато тя...

Той няма сили да завърши изречението и върху лицето му пробягва сянка на разкаяние. Знам точно какво ще каже. През последните две години е казвал всичко друго, *освен* това.

Само преди две години аз бях една от най-обещаващите

тийнейджърски актриси, но след като огънят обезобрази лицето ми, студиото прекрати договора ми. Мисля, че той повече скърби за това, че вече не е баща на изгряваща актриса, отколкото за това, че едва не изгуби дъщеря си, заради пожара, причинен от неговото нехайство.

След като договорът ми бе прекратен, ние никога повече не сме обсъждали възможността отново да играя. Ние изобщо рядко разговаряхме за *каквото* и да било. От баща, който в продължение на година и половина прекарваше всеки ден с мен на снимачната площадка, той се превърна в баща, който виждам може би веднъж на месец.

Така че проклета да съм, ако не го принудя да довърши изречението си. Две години го чакам да признае, че тъкмо външността ми е причината за провала на кариерата ми. До днешния ден това беше само мълчаливо предположение. Ние никога не говорим *защо* повече не играя. Обсъждаме само факта, че *не* играя. И щом е подхванал тази тема, би било добре да го чуя да признава, че огънят разруши не само моето бъдеще на актриса, но и нашите отношения. Той няма ни най-малка представа как да бъде мой баща след като вече не е мой наставник по актьорско майсторство и агент.

Взира се в него с присвити очи.

– Довърши изречението, татко.

Той клати глава, опитвайки се да избегне темата. Аз повдигам вежда, предизвиквайки го да продължи.

– Наистина ли искаш да го обсъждаме точно в този момент? – Поглежда към Бен с надеждата да използва измисленото ми гадже като буфер.

– Всъщност да, искам.

Баща ми затваря очи и тежко въздъхва. Когато отново ги отваря, се накланя напред и сплита ръце върху масата.

– Знаеш, че за мен ти си красива, Фалън. Престани да изопачаваш думите ми. Просто това е бизнес с много по-високи стандарти от тези на един баща и не ни остава нищо друго, освен да го приемем. Всъщност аз мислех, че вече *сме* го приели – добавя той и стрелва възмутен поглед в посока на Бен.

Аз прехапвам бузата си от вътрешната страна, за да не кажа нещо, за което после ще съжалявам. Винаги съм знаела истината. Когато за пръв път видях отражението си в болничното

огледало, знаех че всичко е свършило. Но не бях подготвена да чуя как баща ми признава на глас, че трябва да престана да преследвам мечтата си.

– Еха – мърмори Бен под нос. – Това беше... – Гледа баща ми и клати отвратно глава. – Вие сте неин *баща*.

Ако не знаех истината, бих се заклела, че гримасата върху лицето му е искрена, а не само част от представлението му.

– Именно. Аз съм неин *баща*. Не майка, която я тъпче с всякакви небивалици, защото си въобразява, че така малкото ѝ момиченце ще се почувства по-добре. Ню Йорк и Ел Ей са пълни с хиляди момичета, преследващи същата мечта, която е преследвала и Фалън през целия си живот. Момичета, които са страхотно талантиливи. И изключително красиви. Фалън знае, че аз вярвам, че тя е много по-талантилива от всички тях взети заедно, но в същото време тя е реалистка. Всички имат мечти, но за съжаление, Фалън вече не притежава инструментите, за да постигне своите. И тя трябва да го приеме, преди да похарчи пари, за да хукне да се мести в другия край на страната, което с нищо няма да помогне на кариерата ѝ.

Затварям очи. Който е казал, че истината боли, е бил оптимист. Истината е непоносимо изтезание.

– Мили боже! – възкликва Бен. – Вие сте невъзможен.

– А ти си въздухар – отсича баща ми.

Отварям очи и сръгвам Бен в лакътя, давайки му знак, че искам да стана от масата. Повече нямам сили да понасям това.

Бен не помръдва. Вместо това плъзва ръка под масата и стиска коляното ми, приканвайки ме да остана.

От докосването кракът ми се сковава, тъй като тялото ми изпраща противоречиви сигнали към мозъка ми. В момента съм бясна на баща си. *Толкова бясна*. Но в същото време се чувствам утешена от този абсолютно непознат младеж, който ми дава подкрепата си без никаква причина. Искам едновременно да крещя, да се усмихвам и да плача, но най-вече искам да ям. Защото сега наистина съм гладна и искам *топла съомга*, по дяволите!

Опитвам се да отпусна крака си, за да не почувства Бен колко съм напрегната, но той е първият мъж, който от дълго време насам ме докосва. Ако трябва да съм честна, усещането е малко странно.

– Позволете да ви попитам нещо, господин О’Нийл – изрича Бен. – Джони Кеш има ли заешка устна?

Баща ми притихва. Аз също мълча, надявайки се, че странныят въпрос на Бен има някакъв смисъл. Той се справяше толкова добре, докато не заговори за кънтри певци.

Баща ми гледа Бен, сякаш е луд.

– Какво общо има, по дяволите, един кънтри певец с целия този разговор?

– Всичко – бързо отвърща Бен. – И нищо. Обаче актьорът, който го изигра в „Да преминеш границата“ има явен белег на лицето. Хоакин Финикс беше номиниран за „Оскар“ за тази роля.

Пулсът ми се ускорява, когато разбирам какво прави той.

– Ами Иди Амин? – не мирияса Бен.

Баща ми върти очи, отегчен от насоката на този разпит.

– Какво за него?

– Той не е имал така нареченото „мързеливо око“. Но актьорът, превъплъттил се в него – Форест Уитакър – *има*. Странно, още един номиниран от Академията актьор. *И* носител на „Оскар“.

За пръв път виждам някой да поставя баща ми на мястото му. И макар че целият този разговор ме кара да се чувствам неудобно, това не ми пречи да се наслажда на този рядък и прекрасен момент.

– Поздравления – процежда баща ми, ни най-малко впечатлен. – Ти изреди два успешни примера от милион провали.

Опитвам се да не приемам думите на баща ми лично, но ми е трудно. Знам, че в този момент това е повече борба за надмощие между тях двамата, отколкото между мен и него. Просто е адски обидно, че моят баща предпочита да спечели спор с един непознат, вместо да защити собствената си дъщеря.

– Ако вашата дъщеря е толкова талантилива, както сам твърдите, не е ли редно да я окуражавате да не се отказва от мечтите си? Защо я принуждавате да гледа на света през вашите очи?

Баща ми застива.

– И как точно мислите, че аз гледам на света, господин Кеслър?

Бен се обляга назад, без да откъсва поглед от баща ми.

– През очите на арогантен тъпанар.

Последвалото мълчание прилича на затишие пред буря. Аз чакам единият от тях да нанесе първия удар, но вместо това баща ми бърка в джоба си и вади портфейл. Хвърля няколко банкноти на масата, после вперва поглед право в мен.

– Може би съм прекалено откровен, но ако предпочиташ да слушаш нелепици, то този никаквец е идеален за теб. – Измъква се от сепарето. – Обзалагам се, че майка ти го харесва – промърморва на раздяла.

Вместо да се разкрещя подире му, аз просто оставам да седя мълчаливо.

В компанията на фалшивото си гадже.

Това навярно е най-унизителният и неловък момент в живота ми.

В мига, в който усещам първата напиреща сълза, бутам ръката на Бен.

– Трябва да изляза – прошепвам. – Моля те.

Той се изнизва от сепарето, а аз държа главата си сведена, докато се изправам и минавам покрай него. Не се осмелявам да го погледна, докато отново се запътвам към тоалетната. Фактът, че бе почувствал необходимостта да се престори за мое гадже, е достатъчно засрамващ. Но после аз трябваше да се включва в играта му и да се вълвека в най-гадния спор с баща си точно пред него.

Ако бях Бентън Джеймс Кеслър, щях фалшиво да се нарежа на минутата.

Глава 2

БЕН

Подпирам глава на ръце и я чакам да се върне от тоалетната. Всъщност би трябвало да си тръгна.

Но не искам да си тръгна. Имам чувството, че прецаках деня ѝ с номера, който току-що погодих на баща ѝ. Колкото и да се опитвах да изглежда нещата, не успях да се промъкна грациозно като лисица в живота на това момиче. Нахлух в него с изтънчеността на седемтонен слон.

Защо изобщо ми хрумна да се намеся? Защо реших, че тя не е способна сама да се справи с баща си? Навярно в момента ми е яко ядосана, а ние се преструваме на гаджета едва от половин час.

Затова предпочитам да нямам истински гаджета. Дори не мога да се *преструвам*, без да подхвана караница.

Но току-що ѝ поръчах топла порция съомга, така че това може би отчасти ще компенсира всичко останало.

Тя най-сетне излиза от тоалетната, но шом забелязва, че все още седя от нейната страна в сепарето, тутакси застива. Смутеното ѝ лице съвсем явно подсказва, че е била сигурна, че ще съм си отишъл, когато се върне на масата.

Би трябвало да съм си тръгнал. Трябваше да съм си тръгнал преди половин час.

Но, както се казва – било каквото било.

Изправям се и с жест я приканвам да седне. Без да откъсва

подозрителния си поглед от мен, тя се плъзга на мястото си. Пресягам се към съседното сепаре и вземам лаптопа си, чинията с храната и питието си. Оставям ги върху масата ѝ и се настанявам на мястото, което допреди минути заемаше онзи кретен баща ѝ.

Тя свежда очи към масата, явно чудейки се къде се е дянал обядът ѝ.

– Рибата беше изстинала – осведомявам я. – Казах на сервитьора да донесе нова порция.

Погледът ѝ се стрелва към мен, но главата ѝ остава неподвижна. Фалън не се усмихва, не ми благодари. Просто... се взира в мен.

Отхапвам от бургера си и започвам да дъвча.

Знам, че тя не е срамежлива. От начина, по който говореше с баща си, беше ясно, че тя е дръзко момиче, затова съм малко смутен от сегашното ѝ мълчание. Преглъщам сдъвканата храна и отпивам от содата, като през цялото време не откъсвам поглед от нея. Иска ми се да кажа, че мислено подготвям блестящо извинение, но не е така. Изглежда, мисълта ми е еднопосочна и в момента тя ме насочва към две неща, за които не би трябвало да мисля точно сега.

Гърдите ѝ.

И двете.

Знам. Жалък съм. Но щом ще седим тук и просто ще се блещим, би било хубаво, ако тя носеше малко по-деколтирана дреха, вместо тази риза с дълъг ръкав, която оставя *всичко* на въображението. Навън е почти двайсет и седем градуса. Тя би трябвало да е облечена с нещо не толкова... навеждащо на мисълта за манастир.

Двойката, седяща през няколко маси, става и се запътва към изхода. Забелязвам, че Фалън извърща глава от тях и оставя косата ѝ да падне върху лицето като защитна преграда. Не мисля, че Фалън дори осъзнава, че го прави. За нея изглежда е естествена реакция да се опитва да скрие това, което смята за свои недостатъци.

Затова навярно е облечена с риза с дълги ръкави. Така никой не може да види какво се крие под дрехата.

Разбира се, тази мисъл отново ме връща към гърдите ѝ. Дали те също са покрити с белези? Каква част от тялото ѝ е засегната?

Започвам мислено да я разсъбличам, но не сексуално. Просто съм любопитен. *Наистина* любопитен, защото не мога да престана да я зяпам, а това не е типично за мен. Моята майка ме е възпитала да бъда по-тактичен, но е забравила да ме научи, че в живота се срещат момичета като това, които подлагат на изпитание добрите маниери само с факта, че съществуват.

Изминава цяла минута, може би две. Аз съм изял почти всичките си пържени картопки, докато наблюдавам как моята събеседница ме наблюдава. Тя не изглежда сърдита. Нито изплашена. Сега дори не се опитва да прикрие белезите, които толкова отчаяно се старее да скрие от всички останали.

Погледът ѝ бавно се спуска надолу, докато накрая се спира върху тениската ми. Известно време я изучава внимателно, после отмества очи към ръцете, раменете и лицето ми. Задържа ги върху косата ми.

– Закъде си бързал толкова тази сутрин?

Въпросът ѝ е невероятно странен и аз застивам напред хапката, която дъвча. Мислех, че първият въпрос, който ще ми зададе, ще бъде защо съм се осмелил да си завирам носа в личния ѝ живот. Минават няколко секунди, докато преглътна хапката, отпия от содата и избърша устата си, а сетне се облягам назад.

– Какво имаш предвид?

Тя сочи главата ми.

– Косата ти е в пълен безпорядък. – После кимва към тениската ми. – И носиш вчерашна тениска. – Свежда поглед към пръстите ми. – Ноктите ти са чисти.

Откъде знае тя, че нося вчерашната си тениска?

– И така, защо толкова набързо си тръгнал оттам, където си се събудил днес сутринта? – пита тя.

Поглеждам към тениската, а след това към ноктите си. *Откъде, по дяволите, знае, че тази сутрин съм излязъл набързо?*

– Хората, които не се грижат за себе си, нямат толкова добре поддържани нокти – осведомява ме тя. – А това противоречи на петното от горчица върху тениската.

Отново оглеждам тениската си. Взирам се в петното от горчица, което досега не съм забелязал.

– Бургерът ти е с майонеза. И след като едва ли някой слага горчица на закуската си, а ти поглъщаш храната, като че ли не

си ял от вчера, следователно петното най-вероятност е от вчерашната ти вечеря. И очевидно днес не си се поглеждал в огледалото, иначе нямаше да излезеш от дома си толкова разрошен. Да не би снощи да си взел душ и да си легнал, без да си изсушиш косата? – Тя докосва дългите си кичури и прокарва пръсти през тях. – Защото толкова гъста коса като твоята се начупва, когато заспиш с мокра глава. И после е невъзможно да я изправиш, ако отново не я измиеш. – Фалън се накланя напред и ме оглежда с любопитство. – Как, по дяволите, косата ти е успяла толкова да щръкне отпред? Да не би да спиш по корем?

Каква е тя? Детектив?

– Аз... – Зяпвам я сащисано. – Аха. Спя по корем. И закъснявах за занятия.

Тя кимва, сякаш вече го е знаела.

Появява се сервитьорът с топла порция съомга и долива чашата ѝ с вода. Мъжът отваря уста, все едно се кани да каже нещо, но Фалън не му обръща внимание. Тя продължава да се взира в мен, но му промърморва „благодаря“.

– Значи... хм. Донован О’Нийл? Той е ваш баща?

Фалън поглежда сервитьора с неразгадаемо изражение.

– Да – отвърща равнодушно.

Мъжът се усмихва и видимо се отпуска.

– Леле – проронва и клати възхитено глава. – Не е ли жестоко? Да имаш за баща *самия* Макс Епкот?

Фалън не се усмихва, дори не трепва. Нищо върху лицето ѝ не показва, че поне милион пъти е чувала този въпрос. Очаквам саркастичния ѝ отговор, защото съдейки по начина как реагираше на тъпите коментари на баща си, нямаше никакъв шанс бедният сервитьор да се измъкне невредим.

Тъкмо когато си мисля, че Фалън ще завърти очи, тя сподавя въздишката си и се усмихва.

– Това е абсолютно нереално. Аз съм най-щастливата дъщеря на света.

Мъжът се ухилва.

– Това наистина е супер.

Когато той се обръща и се отдалечава, Фалън отново приковава поглед в мен.

– За какви занятия? – интересува се тя.

Нужни са ми няколко секунди, за да разбере въпроса ѝ, за-

щото все още се опитвам да осмисля глупавия ѝ отговор на сервитьора. Едва не я питам за това, но бързо размислям. Сигурен съм, че ѝ е по-лесно да дава на хората отговорите, които те очакват да чуят, отколкото надълго и нашироко да обяснява истината. Освен това, тя навярно е най-лоялният човек, когото съм срещал, защото аз не съм сигурен, че бих могъл да кажа същото за онзи мъж, ако беше мой баща.

– Курс по творческо писане.

Тя замислено се усмихва и взема вилицата.

– Знаех си, че не си актьор. – Лапва парченце от съомгата и преди да съдъвче първата хапка, бодва още една. Следващите няколко минути изминават в пълна тишина, докато двамата дояждаме храната си. Аз омитам чинията си, но Фалън отмества нейната, без да я изяде дори наполовина.

– Я ми кажи нещо – подхваща, навеждайки се напред. – Защо реши, че имам нужда да ме спасяваш с цялата онази глупост за фалшивото гадже?

Ето че дойдохме на темата. Тя е разстроена от вмешателството ми. Донякъде се досещах, че ще стане така.

– Не съм мислил, че имаш нужда от спасяване. Просто понякога ми е трудно да контролирам негодуванието си, когато се натъкна на някой пълен абсурд.

Тя извива вежда.

– Ти определено си писател, защото кой, по дяволите, се изразява по този начин?

Засмивам се.

– Извинявай. Предполагам, че се опитвам да кажа, че понякога съм невъздържан глупак и не биваше да си пъхам носа в твоите работи.

Фалън вдига салфетката си от скута и я слага върху чинията. Едното ѝ рамо леко се повдига.

– Нямах нищо против – заявява с усмивка. – Беше донякъде забавно да наблюдавам баща си толкова смутен и объркан. Никога досега не съм имала фалшив приятел.

– Аз никога досега не съм имал *истински* приятел – отвръщам.

Погледът ѝ се насочва към косата ми.

– Това е очевидно. Нито един гей няма да излезе от дома си в този вид.

Струва ми се, че Фалън действително няма нищо против как изглеждам. Сигурен съм, че е изпитала на гърба си солидна доза физическа дискриминация, затова ми е трудно да повярвам, че е от този тип момичета, които поставят външността на първо място в списъка за най-важните качества у един мъж.

Но не ми убягва, че тя ме подкача. Ако не знаех по-добре, вероятно щях да си помисля, че кокетничи с мен.

Аха. Определено трябваше отдавна да си тръгна от този ресторант, но това е един от малкото случаи, когато искрено съм благодарен за купищата лоши решения, които имам навика да вземам.

Сервитьорът носи сметката, но преди да платя, Фалън грабва банкнотите, които баща ѝ бе хвърлил на масата, и му ги подава.

– Искате ли ресто? – пита мъжът.

– Задръжте го – махва тя пренебрежително.

Сервитьорът разчиства масата и когато си тръгва, вече нищо не ни задържа тук. Неизбежният завършек на обяда ме кара да изпитвам известна нерешителност, защото не знам какво да кажа, за да ѝ попреча да си тръгне. Тя се мести да живее в Ню Йорк и навярно никога повече няма да я видя. Не разбирам защо тази мисъл толкова ме тревожи.

– И така – подема тя. – Да скъсаме ли сега?

Аз се засмивам, макар че все още се опитвам да разбера дали притежава невероятното умение да се шегува с безизразна физиономия, или напълно ѝ липсва индивидуалност. Границата между двете е много тънка, но аз се обзалагам, че е първото. По-скоро се *надявам*.

– Гаджета сме едва от час, а ти вече искаш да ме зарежеш? Не ме ли бива в тази роля?

Фалън се усмихва.

– Напротив, прекалено те бива. Ако трябва да съм честна, това дори малко ме плаши. Сега ли е моментът, когато разбиваш на пух и прах последната ми илюзия за нашата връзка и ми признаваш, че братовчедка ми е забременяла от теб, докато сме били разделени?

Не мога да се съдържа и прихвам отново. *Определено е невероятното умение да се шегува с безизразна физиономия.*

– Не е забременяла от мен. Тя вече беше в седмия месец, когато преспях с нея.

До ушите ми достига заразителен смях и аз никога не съм бил по-благодарен за своето не особено прилично чувство за хумор. Няма да позволя това момиче да изчезне от полезрението ми, докато не чуя този смях още поне три или четири пъти.

Смехът ѝ постепенно секва, но усмивката остава върху лицето ѝ. Тя гледа към вратата.

– Наистина ли се казваш Бен? – пита и отново извъръща поглед към мен.

Кимвам.

– За какво най-много съжаляваш в живота си, Бен?

Странен въпрос, но ще отговоря. Странността изглежда напълно нормална за това момиче, макар да няма значение, че никога няма да споделя с *никого* кое е най-голямото съжаление в живота ми.

– Не мисля, че вече съм го преживял – лъжа аз.

Тя замислено се вира в мен.

– Значи си почтен човек? И никога никого не си убил?

– Засега не.

Фалън се опитва да прикрие усмивката си.

– Значи, ако днес прекараме повече време заедно, няма да ме убиеш?

– Само в случай на самозащита.

Тя се засмива и се протяга към чантата си. Премията дръжката през рамо и се изправя.

– Какво облекчение. Тогава да се отбием в „Пинкбери“ и можем да скъсаме след десерта.

Ненавиждам сладолед. Мразя йогурт.

И особено мразя йогурт, който имитира сладолед.

Но проклет да съм, ако не грабна лаптопа, ключовете и не я последвам накъдето, дявол да го вземе, ме поведе.

* * *

– Как си могъл да живееш от четиринайсетгодишен в Лос Анджелис, без кракът ти нито веднъж да не стъпи в „Пинкбери“? – Фалън изглежда почти обидена. Извъръща се, за да огледа предлаганите топинги. – Поне чувал ли си за „Старбъкс“?

Смея се и соча дъвчащите мечета. Продавачът загребва пълна лъжица и я изсипва в купичката ми.

– Аз на практика живея в „Старбъкс“. Нали съм писател. Това е нещо като всекидневен ритуал.

Фалън стои на опашката пред мен, докато чакаме реда си да платим. Поглежда с отвращение към купичката ми.

– О, господи! – възкликва тя. – Не можеш да дойдеш в „Пинкбери“ и да ядеш само *топинг*. – Гледа ме, сякаш съм убил котенце. – Ти изобщо човешко същество ли си?

Аз въртя очи и леко я сръгвам в рамото, за да се обърне.

– Престани да ме кастриш, защото ще те зарежа, преди да сме намерили маса.

Вадя двайсетачка от портфейла и плащам нашите десерти. Проправяме си път през препълнения ресторант, но всички маси са заети. Спътничката ми се насочва право към вратата, а аз я следвам навън и после надолу по тротоара, докато тя не намира свободна пейка. Тя сяда по турски и слага купичката си в скута. Аз чак сега я поглеждам и забелязвам, че не си е сложила никакъв топинг.

Свеждам поглед към своята – пълна *само* с топинги.

– Знам – смее се тя. – Джак Спрат не яде мазно...

– А жена му – постно¹... – довършвам аз.

Фалън се ухилва и лапва пълна лъжичка със сладолед. Изважда я и облизва замръзалия йогурт от долната си устна.

Изобщо не съм очаквал днешния ден. Да седя срещу това момиче, да я наблюдавам как облизва сладоледа от устните си и да се принуждавам да гълтам въздух, за да се уверя, че дишам.

– Значи си писател?

Въпросът ѝ ме изтръгва от мръснишките фантазии. Кимвам.

– Надявам се един ден да стана. Никога не съм писал професионално, затова дори не съм сигурен, че имам право да се наричам писател.

Тя се размърдва, нагласява се така, че да е с лице към мен и подпира лакът на облегалката на пейката.

– Не е задължително да ти плащат, за да се действитализира, че си писател.

---

¹ Английска песничка. – Б. пр.

– Няма дума *действитиализира*.

– Видя ли? – засиява тя. – Аз дори не го знаех, значи очевидно си писател. Независимо дали ти плащат, или не, аз ще те наричам писател. *Бен Писателя*. Оттук нататък ще те наричам така.

Аз се смея.

– А аз как да те наричам?

Фалън дъвче няколко секунди върха на лъжичката си, очите ѝ замислено се присвиват.

– Добър въпрос – кима тя. – В момента съм в нещо като преломен период.

– Фалън Преломницата – предлагам аз.

– Става – усмихва се тя.

Обляга се назад, после вперва поглед пред себе си. Разкръстосва крака и ги провесва до земята.

– И така, какво точно искаш да пишеш? Романи? Киносценарии?

– Всичко, надявам се. Всъщност засега не искам да се ограничавам в жанровете, още съм само на осемнайсет. Искам да опитам от всичко, но определено романите са моята страст. И поезията.

От устните ѝ се отронва тиха въздишка, преди да лапне още една лъжичка. Не проумявам защо, но ми се струва, че моят отговор я натъжи.

– Ами ти, Фалън Преломницата? Каква е твоята цел в живота?

Тя ми хвърля кос поглед.

– За житейски цели ли говорим, или за страст?

– Няма голяма разлика.

Тя се засмива, но някак вяло.

– Разликата е огромна. Моята страст е да бъда актриса, но това не е целта на живота ми.

– И защо не?

Фалън отново присвива очи и се взира в мен, а после свежда поглед към купичката си. Започва да разбърква замразения йогурт с лъжичката. Този път цялото ѝ тяло въздъхва, сякаш ще се разпадне на парченца.

– Знаеш ли, Бен... Оценявам милото ти държание към мен, откакто станавме двойка, но можеш да престанеш да играеш. Баща ми вече не е тук, за да оцени представлението.

Аз тъкмо се каня да лапна още малко от топинга, но ръката ми замръзва, преди лъжичката да достигне до устата ми.

– Какво означава това? – питам, слисан от рязката смяна на посоката на нашия разговор.

Тя забива лъжичката в йогурта, преди да се наведе и да хвърли купичката в близкото кошче за отпадъци.

– Наистина ли не знаеш моята история, или просто се преструваш?

Не съм сигурен коя история има предвид, затова леко клатя глава.

– В момента съм напълно объркан.

Фалън въздъхва. Отново. Не мисля, че някога съм карал момиче толкова често да въздиша за толкова кратко време. И това не са онези въздишки, които карат едно момче да се гордее с уменията си. Това са онези въздишки, които го принуждават да се пита къде, по дяволите, е сбъркал.

Тя чопли с палец една тресчица от облегалката на пейката. Съсредоточила се е върху дървото, сякаш говори на него, а не на мен.

– Когато бях на четиринайсет, извадих голям късмет. Получих роля в нашумялата тийнейджърска интерпретация „Детективът“, в която Шерлок Холмс среща Нанси Дрю. Играх година и половина в сериала и всичко наистина беше супер. Но после се случи *това*. – Тя сочи лицето си. – Договорът ми беше прекратен. Замениха ме с друга актриса и оттогава не съм играла. Това имах предвид, когато казах, че целите и страстта са две различни неща. Актьорството е моята страст, но както изтъкна баща ми, аз вече не притежавам инструментите, за да постигна целта на живота си. Така че, предполагам, много скоро ще започна да търся нова, ако в Ню Йорк не се случи чудо.

Дори не знам как да реагирам на това. Сега тя ме гледа, очаквайки отговор, но нищо не ми хрумва. Фалън подпира брадичка върху ръката си и се втренчва в пространството зад мен.

– Не ме бива много в спонтанните мотивационни речи – заявявам аз. – Понякога, късно вечер, преписвам разговорите, които съм водил през деня, но ги променям така, че да съдържат всичко, което бих искал да кажа в онзи момент. За-

това държа да знаеш, че когато довечера преразказвам този разговор върху лист хартия, ще ти отговоря нещо наистина героично, което ще те накара да се почувстваш доволна от живота си.

Тя отпуска чело върху ръката си и избухва в смях. Гледката извиква усмивка и на моите устни.

– Несъмнено това е най-добрият отговор, който съм получавала, след като разкажа своята история.

Навеждам се, за да хвърля моята купичка в кошчето зад нея. И за пръв път се приближавам толкова до нея, след като седяхме заедно в сепарето. Тялото ѝ тутакси застива от близостта ми. Вместо да се отдръпна, аз я поглеждам право в очите, а после се съсредоточавам върху устните ѝ.

– Нали за това са гаджетата – проронвам и бавно се отдръпвам.

Обикновено не се колебая, преди да започна да флиртувам с някое момиче. Правя го през цялото време. Но Фалън ме гледа така, сякаш току-що съм извършил смъртен грях и аз започвам да се съмнявам дали правилно съм разчел сигналите помежду ни.

Окончателно се отдръпвам, но не отмествам поглед от сърдитото ѝ лице. Тя насочва пръст към мен.

– Ето – процежда. – Точно това. Точно за тази тъпня говорех.

Не съм сигурен какво има предвид, затова внимателно подхващам.

– Смяташ, че се преструвам, че те свалям, за да те накарам да се почувстваш по-добре?

– А не е ли така?

Нима тя наистина си го мисли? Нима момчета не я свалят? Дали това е заради белезите ѝ, или се дължи на *неувереността* ѝ заради тях? Не мога да повярвам, че момчетата са толкова повърхностни, за каквито тя ги смята. Ако е така, аз се срамувам заради всички мъже на този свят. Защото това момиче трябва да разгонва безбройните ухажори, които напират да я свалят, а не да се съмнява в мотивите им.

Притискам средата на брадичката си, за да отслабя напрежението в стиснатите ми челюсти, а после закривам с ръка уста, докато обмислям отговора си. Разбира се, когато дове-

чера си припомням този момент, ще ми хрумнат най-различни страхотни отговори. Но сега... не мога да измисля идеалния отговор, за да спася живота си.

Предполагам, че просто трябва да бъда честен. Е, не докрай, но *честен*. Това е най-добрият начин да се отговори на това момиче, тъй като тя прозира всяка лъжа.

Сега е мой ред да изпусна тежка въздишка.

– Знаеш ли какво си помислих, когато те видях за пръв път?

Тя килва глава.

– Когато ме видя за пръв път? Имаш предвид преди цял час?

Подминавам язвителността ѝ и продължавам:

– Първия път, когато ти мина покрай мен – преди да прекъсна срещата за обяд с баща ти – аз зяпах дупето ти, докато не се скри от погледа ми. И не можех спра да се чудя какви са гашичките ти. За това мислех през цялото време, докато ти беше в тоалетната. Питам се, дали носиш прашки? Или изобщо не носиш бельо? Защото не забелязах очертания на дънките, които да подсказват, че си с нормални гашички.

Преди да излезеш от тоалетната, в стомаха ми започна да се заражда чувство на паника, тъй като не бях уверен дали искам да видя лицето ти. Бях чул твоя разговор с баща ти и вече знаех, че личността ти ме привлича. Но лицето ти? Хората казват, че не бива да съдим за книгата по обложката, но ако по някакъв начин си прочел съдържанието, без първо да видиш обложката? И ако наистина ти хареса това, което е било вътре в тази книга? Разбира се, когато се каниш да затвориш тази книга и всеки миг ще зърнеш обложката, се надяваш, че ще откриеш нещо привлекателно. Защото кой иска да сложи върху лавицата невероятно интересна книга, ако ще се наложи всеки път да гледа скапана обложка?

Фалтън бързо свежда поглед към скута си, но аз продължавам:

– Когато ти излезе от тоалетната, първото, което забелязах, беше косата ти. Тя ми напомни за първото момиче, което целунах. Казваше се Абита. Имаше великолепна коса, която винаги ухаеше на кокос и аз се запитах дали и твоята ухае така. След това се зачудих дали и ти се целуваш като Абита, защото макар тя да беше първото момиче, което целунах, онази целувка все още остава единствената, която помня до най-малки

подробности. Както и да е, веднага след като престанах да се любувам на косата ти, видях очите ти. Ти все още беше на няколко метра от моята маса, но гледаше право в мен, сякаш не можеше да разбереш защо те зяпам така.

И тогава наистина се смутих и се размърдах на мястото си, защото, както ти сама изтъкна, от сутринта не се бях поглеждал в огледалото. Не знаех какво виждаш в този миг, докато ме гледаше, и дали изобщо видяното ти е *харесало*. Дланите ми започнаха да се потят, защото това беше първото ти впечатление от мен, а аз нямах понятие дали е достатъчно добро.

В този момент ти беше стигнала почти до моята маса и тогава погледът ми попадна върху бузата ти. Върху шията ти. За пръв път видях белезите и щом ги забелязах, ти сведе глава, така че косата ти закри по-голямата част от лицето. И знаеш ли какво си помислих в онзи момент, Фалън?

Тя вдига глава, очите ѝ срещат моите и аз разбирам, че тя не желае наистина да ѝ го кажа. Смята, че знае съвсем точно какво съм си помислил в онзи момент. Но всъщност тя няма никаква представа.

– Изпитах огромно облекчение – продължавам. – Защото само по онзи прост жест разбрах, че наистина си несигурна. И осъзнах – след като ти очевидно ни най-малко не подозираш колко си дяволски красива, – че може би аз имам шанс с теб. И затова се усмихнах. Защото се надявах, че ако изиграя правилно картите си, може да разбере какви гащички носиш под тези дънки.

Сякаш светът избра точно този миг, за да застине в тишина. Нито една кола не минава покрай нас. Нито една птичка не чурулика. Тротоарът е напълно безлюден. Тези десет секунди, докато чакам отговора ѝ, са най-дългите в живота ми. Достатъчно дълго време, за да съжаля, задето не си бях държал устата затворена, вместо да ѝ изтъряся всичко така направо.

Фалън се прокашля и отмества поглед от мен. Надига се от пейката и се изправя.

Аз не помръдвам. Просто я наблюдавам, изпълнен с любопитство дали тя е избрала този момент най-после да ме „зарече“.

Тя поема дълбоко дъх, а сетне го изпуска в мига, в който очите ѝ отново срещат моите.

– Все още не съм опаковала голяма част от багажа си – изрича. – И знаеш ли, най-любезното нещо, което може да направи едно гадже, е да ми предложи помощта си.

– Имаш ли нужда от помощ за багажа? – изтърсвам аз невярващо.

Тя нехайно повдига рамо.

– Аха.